

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Na Zátorách 8/613, Praha 7, zastoupené JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo dopravy,** odbor dopravně správní, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2008, č. j. 68/2008-160-SPR/3, ve věci správního deliktu na úseku provozu na pozemních komunikacích, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2008, č. j. 9 Ca 167/2008 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud odmítl její žalobu podanou proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru dopravně správnímu (dále též „odvolací správní orgán“), ze dne 7. 2. 2008, č. j. 68/2008-160-SPR/3, jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání stěžovatelky podané proti usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství,

ze dne 6. 11. 2007, č. j. DSH/12443/07 (dále též „správní orgán“), a citované rozhodnutí potvrzeno. Předmětným rozhodnutím neprominul správní orgán podle ust. § 41 odst. 6 správního řádu zmeškání úkonu – doplnění blanketního odvolání podaného dne 15. 10. 2007, neboť důvody doložené právní zástupkyní stěžovatelky, JUDr. Marcelou Scheeovou, a to její pracovní neschopnost, vyhodnotil s ohledem na okolnosti zmeškaného úkonu ve vztahu k tomuto úkonu jako nedůvodné a nezávažné.

Jako právní důvod kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka namítá, že v případě podané žaloby se nejednalo o nepřípustný návrh ve smyslu soudního řádu správního, neboť tato nesměřovala proti úkonu o vedení řízení, ale proti rozhodnutí o řádném opravném prostředku. Z tohoto důvodu považuje kasační stížností napadené usnesení městského soudu za nezákonné. Podle jejího názoru bylo třeba na žalobou napadené rozhodnutí nahlížet jako na správní rozhodnutí, neboť bylo jako takové vydáno v rámci správního řízení, resp. jako výsledek přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, proti kterému bylo ve smyslu v něm obsaženého poučení přípustné odvolání. Stěžovatelka je proto přesvědčena, že žalobou napadené rozhodnutí splňuje jak materiální, tak formální náležitosti správního rozhodnutí a je tak přezkoumatelné soudem. Předmětem žaloby tak nebylo, jak nesprávně vyznívá z odůvodnění kasační stížností napadeného rozhodnutí městského soudu, že nebylo vyhověno „žádosti o posečkání s rozhodnutím a o možnost doplnění odvolání“, ani že nedošlo „k prominutí zmeškání úkonu – doplnění blanketního odvolání“, resp. „k navrácení v předešlý stav“; stěžovatelka se žalobou ani nedomáhala zrušení rozhodnutí správního orgánu, nýbrž výhradně žádala o zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu pro nezákonnost, resp. z důvodu nepřezkoumatelnosti pro zmatečnost. Městský soud se však v rozporu se zákonem touto námitkou nezabýval. Dostatečně se podle jejího názoru městský soud nezabýval ani námitkami, které se týkaly nezákonnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Podle ní městský soud vše nesprávně redukoval na to, že v žalobě měla namítat, že meritem věci je, že nebylo vyhověno návrhu na prominutí zmeškání lhůty – navrácení v předešlý stav; meritem věci přitom bylo to, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu je nezákonné, protože tento právně vadně a zmatečně rozhodl o jejím odvolání. Navíc městský soud nesprávně učinil předmětem posouzení „žádost podle ust. § 125 odst. 1 písm. a) silničního zákona“, namísto toho, aby bylo posuzováno, zda rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo či nebylo vydáno v souladu se zákonem, věc „sklouzla“ k posouzení toho, zda je možné blanketní odvolání doplňovat a k právní povaze žádosti o prominutí zmeškání lhůty a navrácení v předešlý stav, přitom je opomíjeno, že odvolání lze doplňovat pouze do dne vydání rozhodnutí o odvolání.

Skutečnost, že městský soud zjistil, že proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 10. 2007, č. j. DSH/11565/07, podala stěžovatelka žalobu, která je vedena

u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 Ca 121/2007, tj. práva stěžovatelky a postup správních orgánů jsou předmětem přezkumu podle ust. § 65 a násl. s. ř. s., podle jejího názoru neanuluje nezákonnost rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Jedná se totiž o jiné rozhodnutí a o jiný žalovaný subjekt, než v nyní projednávaném případě. Stěžovatelka v této souvislosti uvádí, že řízení vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 57 Ca 121/2007 bylo až do pravomocného skončení věci městským soudem přerušeno, neboť otázka zákonnosti rozhodnutí odvolacího správního orgánu je považována za otázku předběžnou.

Stěžovatelka dále zdůraznila, že ze zjištění městského soudu, jež jsou uvedena v odůvodnění napadeného usnesení, vyplývá, že ve věci byly ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. dány podmínky pro zrušení rozhodnutí odvolacího správního orgánu pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť toto mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Dále má stěžovatelka za to, že jestliže městský soud dospěl v předchozím řízení k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím ve smyslu správního řádu, tj. trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, měl ve smyslu ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. tuto vyslovit, a to i bez návrhu. S ohledem na výše uvedené navrhla stěžovatelka zrušení rozhodnutí městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu předloženého soudního a správního spisu, které měl Nejvyšší správní soud k dispozici, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, ze dne 1. 8. 2007, č. j. OD/6371/07/Ja, byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 11. 10. 2006 porušila ust. § 10 odst. 1 písm. a) téhož zákona. Za tento správní delikt jí byla podle ust. § 125 odst. 1 citovaného zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a podle ust. § 79 odst. 1 správního řádu povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatelka s vydaným rozhodnutím nesouhlasila, podala proti němu dne 23. 8. 2007 odvolání, v němž mimo jiné uvedla, že toto bude doplněno po odpadnutí zdravotní překážky na straně právní zástupkyně stěžovatelky. Uvedená zdravotní překážka byla doložena kopií potvrzení pracovní neschopnosti.

Rozhodnutím správního orgánu ze dne 8. 10. 2007, č. j. DHS/11565/07, bylo odvolání podané dne 23. 8. 2007 zamítnuto a rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, ze dne 1. 8. 2007, č. j. OD/6371/07/Ja, potvrzeno.

Předmětné rozhodnutí bylo uloženo a připraveno k vyzvednutí v provozovně držitele poštovní licence dne 12. 10. 2007, právní zástupkyní stěžovatelky bylo osobně převzato dne 17. 10. 2007.

Faxovým podáním ze dne 13. 10. 2007, doplněným dne 15. 10. 2007, doplnila právní zástupkyně stěžovatelky blanketní odvolání, kdy současně s ním podala žádost o navrácení v předešlý stav a podnět ke zrušení předmětného rozhodnutí z důvodu nicotnosti, který byl správním orgánem vyčleněn k samostatnému vyřízení.

Usnesením správního orgánu ze dne 6. 11. 2007, č. j. DSH/12443/07, neprominul správní orgán podle ust. § 41 odst. 6 správního řádu zmeškání úkonu – doplnění blanketního odvolání podaného dne 15. 10. 2007, neboť důvody doložené právní zástupkyní stěžovatelky, JUDr. Marcelou Scheeovou, a to její pracovní neschopnost, vyhodnotil s ohledem na okolnosti zmeškaného úkonu ve vztahu k tomuto úkonu jako nedůvodné a nezávažné.

Stěžovatelka podala proti tomuto usnesení odvolání, které bylo rozhodnutím odvolacího správního orgánu ze dne 7. 2. 2008, č. j. 68/2008-160-SPR/3, zamítnuto podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu a napadené rozhodnutí potvrzeno.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu, která byla kasační stížností napadeným usnesením městského soudu odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. s odůvodněním, že se nejedná o rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 s. ř. s., ale o úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu z důvodů v této stížnosti uplatněných a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelkou je tvrzen důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., i když v jejím podání je též výslovně zmíněn i důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ve skutečnosti je však dán toliko důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je ve vztahu k důvodu podle písm. a) téhož ustanovení důvodem speciálním. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný pod č. 625/2005 Sb. NSS.) Nejvyšší správní

soud proto v tomto ohledu považoval za důvod podání kasační stížnosti důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Podle § 68 písm. e) s. ř. s. *žaloba je nepřípustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*

Podle § 70 písm. c) s. ř. s. *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem.*

V souzené věci musel Nejvyšší správní soud nejprve postavit najisto otázku, zda je soudní přezkum výše uvedeného rozhodnutí žalovaného vůbec přípustný, tj. zda městský soud ve svém rozhodnutí dospěl ke správnému právnímu závěru, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu, má povahu úkonu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, která jsou ve smyslu § 70 písm. c) s. ř. s. samostatně ze soudního přezkumu vyloučena, resp. se nejedná o rozhodnutí, jež by v konečném důsledku zasahovala do práv žalobce podle ust. § 65 s. ř. s. Posouzení uvedené otázky má přitom ve věci určující význam. Na tomto závěru závisí, zda zdejší soud je oprávněn přistoupit k meritornímu přezkumu kasačních námitek, resp. zda bude nucen napadené rozhodnutí městského soudu z důvodu nesprávného právního závěru zrušit. Nejvyšší správní soud proto musel uvedenou otázku vyřešit přednostně, vycházel přitom z následujících úvah:

Právo na ochranu před zásahem do subjektivních práv mocenským aktem státu, tedy aktem vydaným ve veřejnoprávní sféře příslušným orgánem směřujícím vůči jeho adresátům, je na ústavní úrovni garantováno ustanovením čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Podle tohoto článku, který je klíčovým pro správní soudnictví, *„ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“*. Pravomoc správních soudů je tak podle citovaného článku založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon (s výjimkou rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod, u nichž žádná zákonná kompetenční výluka možná není). Uvedené ustanovení Listiny tedy připouští možnost výjimek z obecné přezkumné správně soudní pravomoci, přičemž se jedná o uplatnění tzv. negativní enumerace, tj. zákonem stanoveného výčtu výjimek z přezkoumávání rozhodnutí orgánů veřejné správy soudem připuštěných za předpokladu, že se nejedná o přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

Podle ust. § 2 s. ř. s. poskytují ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob soudy ve správním soudnictví způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek tímto nebo zvláštním zákonem stanovených a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon. Postup, jakým se lze dovolat ochrany veřejných subjektivních práv, do nichž bylo zasaženo rozhodnutím orgánu veřejné správy, dále upravuje ust. § 65 a násl. s. ř. s., podle něhož je k žalobě oprávněn (aktivně legitimován) *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti“*.

Meze práva na přístup k soudu v prvé řadě představují tzv. kompetenční výluky, jejichž taxativní výčet obsahuje ust. § 70 s. ř. s. Mezi úkony správního orgánu, které jsou ze soudního přezkumu vyloučeny, přitom citované ustanovení mimo jiné v písm. c) řadí také úkony, které sice materiálně mohou být rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., avšak jedná se o úkony, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. V takových případech je podle ust. § 68 písm. e) s. ř. s. žaloba domáhající se přezkumu takového rozhodnutí nepřípustná a bude odmítnuta podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stejně tomu bylo i v předchozí právní úpravě správního soudnictví (do 31. 12. 2002) obsažené v části páté zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), konkrétně v ust. § 248 odst. 2 písm. e) o. s. ř., které vyloučilo ze soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů předběžné nebo pořádkové povahy a rozhodnutí, jimiž bylo upraveno vedení správního řízení.

Otázkou tedy zůstává, zda rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí správního orgánu vydané v nyní projednávané věci je úkonem, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, které je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. Zdejší soud proto v návaznosti na shora citované přistoupil k posouzení těchto rozhodnutí. Při následujících úvahách se přitom nelze omezit toliko na posouzení žalobou napadeného rozhodnutí odvolacího správního orgánu, jak se mylně domnívá stěžovatelka, ale je třeba, a to především, vycházet z charakteru rozhodnutí správního orgánu, neboť ten neopomenutelně předurčuje povahu přezkoumávaného rozhodnutí.

V této souvislosti je předně třeba zdůraznit, že proti rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy, ze dne 1. 8. 2007, č. j. OD/6371/07/Ja, které bylo stěžovatelce doručeno dne 8. 8. 2007, tato podala dne 23. 8. 2007 odvolání, v němž mimo jiné uvedla, že toto bude doplněno po odpadnutí zdravotní překážky na straně právní zástupkyně stěžovatelky. Jak je patrno, předmětné odvolání bylo nejenom podáno včas, tj. v zákonné lhůtě 15-ti dnů (ust. § 83 odst. 1 správního řádu), ale obsahovalo rovněž důvody, které stěžovatelku vedly k jeho podání; nejednalo se tedy o „blanketní“ odvolání, jak uvádí stěžovatelka, což dokládá i

skutečnost, že bylo následně předmětem meritorního přezkumu ze strany správního orgánu, který je rozhodnutím ze dne 8. 10. 2007, č. j. DHS/11565/07, zamítnul a shora citované rozhodnutí Městského úřadu Klatovy potvrdil. Dále je nutno připomenout, že rozhodnutí správního orgánu bylo uloženo a připraveno k vyzvednutí v provozovně držitele poštovní licence dne 12. 10. 2007, právní zástupkyní stěžovatelky bylo osobně převzato dne 17. 10. 2007.

Z uvedeného vyplývá, že faxovým podáním ze dne 13. 10. 2007, doplněným dne 15. 10. 2007, jímž právní zástupkyně stěžovatelky doplnila podle svých slov „blanketní" odvolání a současně s ním podala žádost o navrácení v předešlý stav podle ust. § 41 správního řádu, nebylo možné se domáhat prominutí zmeškání úkonu – podání odvolání, neboť toto bylo podáno včas. Podle ust. § 41 odst. 1 správního řádu se přitom *„navrácením v předešlý stav rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit"*. Z povahy věci přicházela v úvahu spíše žádost o povolení změny obsahu podání (odvolání), kterou je však možné uplatnit pouze do vydání rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu o odvolání bylo vydáno dne 8. 10. 2007, žádost o navrácení v předešlý stav byla učiněna až dne 13. 10. 2007).

Jak vyplývá ze shora uvedeného, rozhodnutí správního orgánu o žádosti stěžovatelky o doplnění odvolání má povahu procesního rozhodnutí, jímž se toliko upravuje vedení řízení před správním orgánem (tj. otázka „posečkání" správního orgánu s vydáním rozhodnutí do doby, než bude odvolání doplněno), a které je tedy v souladu s ust. § 70 písm. c) s. ř. s. samostatně ze soudního přezkumu vyloučeno. Z tohoto důvodu není Nejvyšší správní soud, stejně jako městský soud, oprávněn se meritorně zabývat zákonností postupu správního orgánu v této věci, pokud jde o takovou žádost stěžovatelky. Zdejší soud se proto v této věci plně ztotožňuje s názorem městského soudu a v podrobnostech odkazuje na jeho vyčerpávající a přesvědčivé odůvodnění.

Předmětné rozhodnutí pak nelze považovat ani za rozhodnutí, jež by v konečném důsledku zasahovalo do práv žalobkyně podle ust. § 65 s. ř. s., neboť se jím nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují práva ani hmotněprávní povinnosti; pouze se jím upravuje vedení správního řízení. Uvedeným rozhodnutím se správní řízení nekončí, ani tímto rozhodnutím není nijak zasaženo hmotněprávní postavení účastníka správního řízení. Takovým rozhodnutím je až shora zmíněné rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 10. 2007, č. j. DHS/11565/07, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 1. 8. 2007, č. j. OD/6371/07/Ja. Za připomenutí v této souvislosti stojí například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 7. 1999, sp. zn. 5 A 48/99, publikované ve sbírce Soudní judikatura pod č. 664/2000, ze kterého vyplývá, že *„za rozhodnutí procesní povahy soud považuje ta rozhodnutí, jimiž se správní orgán nedotkl přímo těch práv účastníka, která vyvěrají z hmotného práva, ale zasáhl jen do práv*

daných pro vlastní vedení řízení. Takovými rozhodnutími jsou např. rozhodnutí o přerušení řízení, o prominutí zmeškání lhůty, o zastavení řízení pro zpětvzetí návrhu, o ustanovení znalce, o zastavení řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení.“ Ostatně k povaze rozhodnutí o neprominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, resp. rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu, vydaného podle ust. § 41 správního řádu, jakožto rozhodnutí předběžné povahy, které je samostatně vyloučeno ze soudního přezkumu a může být správním soudem přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání, se podrobně vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to zejména ve svém rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 – 49, a dále v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 - 54, na které na tomto místě odkazuje.

Ve světle shora předestřeného proto musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že městský soud postupoval správně, pokud stěžovatelkou napadené rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání proti usnesení o neprominutí zmeškání úkonu doplnění blanketního odvolání podaného dne 15. 10. 2007 klasifikoval jako úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a na základě toho žalobu napadající toto rozhodnutí odmítl s poukazem na ust. § 68 písm. e) a § 70 písm. c) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto nemůže přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že odmítnutí žaloby bylo nezákonné.

Shora uvedený nedostatek podmínek řízení nemůže zhojit ani stěžovatelkou tvrzená nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, resp. rozhodnutí správního orgánu, neboť posouzení zákonnosti tohoto rozhodnutí je otázkou meritorního přezkumu, který je v případě nepřípustného návrhu vyloučen. Ostatní námitky stěžovatelky proto nejsou relevantní, neboť směřují proti rozhodnutí žalovaného a nikterak nezpochybňují závěry krajského soudu o nesplnění podmínek řízení. Stejně tak se nemohl k (meritorním) žalobním námitkám stěžovatelky, které v podrobnostech napadaly zákonnost rozhodnutí odvolacího správního orgánu, vyjadřovat městský soud, když jím byla žaloba odmítnuta jako nepřípustná.

Jestliže městský soud v kasační stížností napadeném rozhodnutí uvedl zjištění, že proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 10. 2007, č. j. DSH/11565/07, podala stěžovatelka žalobu, která je u Krajského soudu v Plzni vedena pod sp. zn. 57 Ca 121/2007, chtěl tím zjevně toliko zdůraznit, že právě v tomto žalobním řízení mohou být úspěšná tvrzení stěžovatelky, která jsou v daném případě nepřípustná, tj. tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu. Jak Nejvyšší správní soud zjistil, předmětné řízení přitom bylo ukončeno rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 8. 2009, č. j. 57 Ca 121/2007 – 101, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu ze dne 8. 10. 2007, č. j. DSH/11565/07, zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Jako nepravdivé je třeba označit tvrzení stěžovatelky, že městský soud učinil předmětem řízení posouzení „žádosti podle ust. § 125 odst. 1 písm. a) silničního

zákona“, neboť z odůvodnění rozhodnutí městského soudu je jednoznačně patrno, že předmětem řízení bylo žalobou napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Nicméně odkaz na ust. § 125 odst. 1 písm. a) silničního zákona je v citovaném rozsudku obsažen, avšak v souvislosti s předmětem (meritorního) řízení ve věci správního deliktu stěžovatelky (viz str. 3 kasační stížností napadeného rozhodnutí městského soudu).

Pokud jde o úvahy stěžovatelky týkající se případného postupu městského soudu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jakož i vyslovení nicotnosti napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s., je třeba tyto v dané věci hodnotit jako zcela spekulativní, neboť, jak je podrobně rozebráno výše, nebyly v nyní projednávané věci splněny podmínky řízení v podobě nepřípustného návrhu na zahájení řízení.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu důvodné, neboť jmenovaný soud postupoval v dané věci v souladu se zákonem. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2010

JUDr. Radan Malík
předseda senátu